

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. София, 16.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на десети декември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ
лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

при участието на секретаря ТАНЯ ИЛ. ДИМЧЕВА

в присъствието на прокурора К. Т. К.

като разгледа докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно административно наказателно дело № 20246000600074 по описа за 2024 година

образувано по въззивна жалба, вх. № .../18.10.2024 г. и допълнение към нея, вх. № .../05.11.2024 г. по описа на С. военен съд от обвиняемия П. Ж. Я. – по планиране в отделение „.....“ във в.ф.- С. чрез защитника му адвокат К. Д. – АК гр. С., срещу решение № 1/14.10.2024 г. по АНД № 62/2024 г. по описа на С. военен съд.

С решение № 1/14.10.2024 г. по АНД № 62/2024 г. по описа на С. военен съд обвиняемия П. Ж. Я. от в.ф. - С. е признат за виновен в това, че на г., около обяд, в гр. С., в сградата на военно формирование – С., в стая за отдих на втори етаж, обидил лице посочено в чл. 371, б. „а“ от НК – военнослужещ по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България – С.Н.П. от в.ф. – С., казвайки унизителни за честта и достойнството й думи, а именно „.....“, „.....“ и „.....“, в нейно присъствие – престъпление по чл. 378, ал.1, пр. 1-во от НК и на основание чл. 78а от НК го е освободил от наказателна отговорност като му е наложил административно наказание „глоба“ в размер на 1000 (хиляда) лева. Със същото решение съдът го е признал за невинен да я е обидил с думите „.....“, „.....“ и „.....“ като е оправдан по обвинението в тази част. Съдът се е произнесъл и по отношение на съдебно-деловодните разноски, като е осъдил обвиняемия да заплати сума в

размер на 5.00 (пет) лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист по сметка на СВС, в случай, че не заплати доброволно глобата, за която е осъден, в 7-дневен срок след влизане в сила на решението.

Във въззивната жалба и допълнението към нея, депозираните по надлежния ред пред първоинстанционния съд, в срока по чл. 319, ал.1 от НПК, се развиват съображения, че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като е отказал да уважи доказателствените искания на обвиняемия и защитата му. Твърди се, че съдът е постановил съдебния си акт при неизяснена фактическа обстановка и не е положил усилия за разкриване на обективната истина по делото. Твърди се, че по досъдебното производство по делото са събрани и приобщавани напълно неотнормирани записи, вкл. телефонни разговори, в които без разрешение обвиняемият е бил записван, без разрешение за прилагане на специални разузнавателни средства. Счита се, че съдът не е изследвал вътрешните противоречия в свидетелските показания на свидетелите С.П. и Д.З.. Посочват се несъответствията в тях и липса на задълбочен анализ на доказателствената съвкупност от първоинстанционния съд. Твърди се, че съдът е нарушил разпоредбата на чл. 281, ал.1, т.1 от НПК при наличие на съществено противоречие между показанията на свидетелите-очевидци П. и З., дадени в досъдебното производство и показанията им дадени на съдебното следствие.

Моли въззивния съд да отмени атакуваното решение и вместо него да постанови ново, с която да признае обвиняемия П. Ж. Я. за невинен по повдигнатото му обвинение по чл. 378, ал.1, пр. 1 НК.

По делото не е постъпило възражение от Военно-окръжна прокуратура - С..

Въззивната жалба от обвиняемия П. Ж. Я. – по планиране в отделение „.....“ във в.ф.- С. чрез защитника му адвокат К. Д. – АК гр. С., срещу решение № 1/14.10.2024 г. по АНД № 62/2024 г. по описа на С. военен съд е допустима, депозирана в законоустановения петнадесетдневен срок за обжалване на постановеното решение от състав на С.я военен съд и е подаден от активно легитимирано лице.

В съдебното заседание пред ВАпС, проведено на 10.12.2024 г. защитника на обвиняемия и самият обвиняем П. Ж. Я. поддържат жалбата и допълнителните доводи към нея по съображенията изложени в нея. Молят въззивния съд да отмени атакуваната присъда и постанови нова, с която да оправдае обвиняемия.

Представителят на Военно-апелативна прокуратура взема мотивирано становище за неоснователност на въззивната жалба. Счита, че първоинстанционният съд е събрал всички възможни доказателства, анализирал ги е поотделно и в съвкупност и е извел правилен извод, че от обективна и субективна страна е осъществен състава на престъплението по чл. 378, ал.1, пр.1 от НК и то е извършено от обвиняемия. Не намира пропуски в дейността на контролираната инстанция и пледира присъдата да бъде оставена в сила.

В последната си дума обвиняемият П. Ж. Я. твърди, че е невинен и моли да бъде оправдан.

Настоящият състав на Военно-апелативния съд, след като се запозна с атакуваното решение № 1/14.10.2024 г. по АНД № 62/2024 г. по описа на С. военен съд, съображенията на страните в съдебното заседание по делото, прецени събраните по делото в досъдебното производство и съдебна фаза доказателства и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, в пределите на правомощията си по чл. 314 от НПК, за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбата е допустима, подадена от правоимащо лице в законово установения срок. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

По делото първоинстанционният съд е установил следната фактическа обстановка:

Обвиняемият П. Я. е военнослужещ във в. ф. - С.. През 2022 г. на военна служба в същото формирование е назначена С.Н.П.. Между двамата е имало интимна връзка, прекратена от страна на П. през май месец на 2023 г. След прекратяването на връзката, обвиняемият Я. започнал за отправя забележки към П. на работното □ място, обиждал я и се държал с нея непристойно.

Наг., около обяд в гр. С., в стая за отдих, на втория етаж в сградата на военното формирование, ползвана за почивка от военнослужещите и военните служители, Я. на висок тон задавал въпроси на П., като я питал дали е и дали е и я нарекъл „.....“, „.....“ и „.....“. Думите били изречени от Я. в присъствието на пострадалата П.. Тези думи са възприети и от свидетеля граждански служител Д.Х. З. – С. от в. ф. С., която чула крясъците на Я. и изречените от него обиди, вървейки по коридора към стаята за отдих. По това време в коридора пред стаята нямало други лица, а когато свидетелката З.–С. влязла в стаята, за да види кой крещи, в помещението заварил единствено обвиняемия и пострадалата П..

Въз основа на приетата фактическа обстановка, първоинстанционният съд е разгледал делото по реда на глава Дваседесет и осма от НК, събрал и проверил е доказателствения материал за изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване съобразно чл. 102 от НПК като е направил самостоятелен анализ на доказателствените източници. Посочил е кои от тях приема и въз основа на кои доказателствени източници е формирал фактически и правни изводи. Обосновал ги е въз основа на доказателствените факти, изведени от гласните и писмените доказателствени средства, събрани пред него, разгледал делото и приобщените писмени доказателства от досъдебното производство. При спазване на процесуалния ред на събиране и проверка на доказателства и след извършване на оценка, първоинстанционният съд е достигнал до конкретни изводи от фактическа и правна страна, които се споделят и от настоящата инстанция.

Изпълнявайки задължението си по чл. 378, ал. 5, вр. чл. 314, ал. 1 от НПК, въззивната инстанция провери изцяло атакуваното решение и установи, че съдебният акт не е необоснован и не е постановен при непълнота на доказателствата.

Обжалваното решение не е необосновано. Приетите за установени от военния съд

фактически положения, подробно изложени по-горе, изцяло се подкрепят от наличния доказателствен материал. Фактичката обстановка по спора е правилно установена и изведена от събраните доказателства, прецизно анализирани и внимателно преценени. Въззивният съд намира фактическите изводи относно инкриминираното деяние, неговите обективни и субективни признаци, както и относно неговия извършител, съдържащи се в мотивите на решението, за обосновани и аргументирани, тъй като те се основават изцяло на събраните по делото доказателства. Липсват доказателства, които да опровергават правилността на фактическите констатации, направени от първоинстанционния съд и обосноваването на неговия акт. Липсват също така и доказателства, които да оборват изводите на съда, че обвиняемият е автор на коментираното престъпление и че извършеното от него има нужната степен на обществена опасност, която не го изключва от кръга на престъпленията.

Атакуваното решение не е постановено при непълнота на доказателствата. Първостепенният съд е преценил всички възможни и достатъчни доказателства, относими към предмета на делото и посочени в прокурорското постановление, които напълно изясняват обстоятелствата и фактите от съществено значение за решаването на настоящия спор. При така събрания доказателствен материал, правилно и обстойно обсъден в мотивите към решението, съдът обосновава е приел, че са събрани всички доказателства, необходими за обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото и с оглед на същите доказателства правилно е приел за изяснени онези факти, които са от съществено значение за правилното и законосъобразно решаване на спора.

Военно-апелативният съд извърши внимателна проверка на материалите по приложеното досъдебно производство, както и на съдебните материали и установи, че по настоящото дело не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила в досъдебното производство и по време на съдебната фаза. Разследващите органи, както и първоинстанционният съд са спазили всички изисквания на процесуалното законодателство. Липсват такива пороци, регламентирани в Наказателно-процесуалния кодекс, които да са били допуснати от разследващите органи или от основния съд и които да съставляват съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на обвиняемия и които нарушения да представляват основания за отмяна на постановеното решение и за връщане на делото за ново разглеждане. По никакъв начин не са били ограничени процесуалните права на страните в настоящото наказателно производство и не е било накърнено правото на защита на обвиняемия. Последният, както и държавното обвинение, са участвали в провеждане на съдебното заседание в първоинстанционния съд и при събирането и проверката на доказателствата в хода на съдебното следствие, като обвиняемият е бил представляван от надлежно упълномощен адвокат, който, в качеството на негов защитник, е охранявал интересите му.

Настоящият въззивен съдебен състав, след като извърши самостоятелен анализ на обясненията на обвиняемия П. Ж. Я., дадени в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, в съдебното заседание, проведено на 19.09.2024 г. и

допълнителните обяснения, дадени в съдебното заседание, проведено на 14.10.2024 г. установи, че същия оспорва фактическата обстановка по делото, установена и от първоинстанционния съд. Обясненията му частично се подкрепят и съответстват на показанията на свидетелите П. и З.-С. досежно обстоятелствата, че към инкриминираната дата - г. във военното формиране и през служебното време, обвиняемият Я. е разговарял с П.. Няма спор досежно обстоятелството, че свидетелката З. – С. е влязла в помещението преди обвиняемия да го напусне. В тези им части обясненията на обвиняемия са синхронни с останалите доказателства, поради което правилно първоинстанционният съд ги е кредитира като достоверни и правдиви.

Верни са изводите на основният съд и досежно частта, в която не кредитира обясненията на обвиняемия, след като прецизно ги е съпоставил и анализирал с останалата доказателствена съвкупност и свидетелските показания на П. и З. - С.. Обсъдени самостоятелно свидетелските показания на С.Н.П. и Д.Х. З. – С., установяват, че в коридора, пред стаята за почивка ясно са се чували крясъци и обидни думи, а именно „.....“, „.....“ и „.....“, а когато е влязла в помещението, там се е намирал обвиняемия, който е крещял на свидетелката П., а в стаята не е имало други лица. От анализа на доказателствата се установява категорично, че унизителните за честта и достойнството дули са изречени в присъствието на пострадалата П. и са били адресирани именно към нея. Настоящата въззивна инстанция споделя изцяло мотивите на първоинстанционния съд досежно значението на обидните думи, като намира, че думите са изречени и употребени от обвиняемия и същите съставляват унизителни за честта и достойнството на свидетеля С.Н.П. и конкретно тя е била обект на същите.

За обстоятелството, че инкриминираните думи са били адресирани именно към свидетелката П. се доказва еднозначно и от свидетелските показания на Д.Х. З. – С.. Не може да се счете, че са налице основания, които да поставят под съмнение добросъвестността на свидетелите по делото, които да навеждат към наличие на пристрастия или заинтересованост от изхода на делото, още повече, че първоинстанционният съд непосредствено е възприел изявленията им в хода на съдебното следствие. В този смисъл, неоснователно е възражението, че първоинстанционният съд не е обсъдил в цялост доказателствената съвкупност и не е изследвал вътрешните противоречия на свидетелите П. и З. – С.. Голословно се явява и твърдението, че съдът безкритично е кредитирал свидетелите на обвинението. Първоинстанционният съд е обсъдил доказателствената съвкупност като обстойно и задълбочено, в контекста на фактите и обстоятелствата относими към ситуация, в която е била поставена св. П., правилно е констатирал, че в показанията □ се съдържат известни колебания относно точно изречените от обвиняемия на инкриминираната дата думи в нейно присъствие. Това е така, тъй като същата е била подложена на вербална агресия от обвиняемия и не променя извода, че при извършване на деянието обвиняемият е съзнавал, че изричайки обидните думи, адресирани към свидетелката П., той не само накърнява личното □ достойнство и положителна самооценка, но и чувството □ за обществена ценност като военнослужещ, и е целял това.

Доказателствата по делото сочат, че поведението на обвиняемия към свидетелката П. преди инкриминираната дата е било неприемливо, като този извод се обуславя от факта, че многократно П. е депозирала рапорти за конкретни инциденти и случаи, осъществени на 09.08.2023 г., 19.09.2023 г. и 7.11.2023 г. срещу обвиняемия относно заплахи по телефона в извънработно време, обиди и упражняване на системен психически тормоз, за което са извършвани служебни проверки и му е налагано дисциплинарно наказание. Това обстоятелство се потвърждава и от приложеното по делото веществено доказателство – 1 (един) бр. флаш памет и експертна справка № ../2024 г., приети по надлежния процесуален ред като доказателства по делото, досежно военските задължения и униформеното облекло на военнослужещата П., предхождащи инкриминираната дата. Ако качеството на субекта, засегнат по някакъв начин от престъпното посегателство, не е част от елементите на съответния престъпен състав, прокурорът не е длъжен в постановлението, съставено по реда на чл. 375 от НПК, да излага факти относно същото. Настоящата въззивна инстанция споделя извода, че по делото безспорно и категорично се установява, че непосредствената причина за поведението на обвиняемия са действия на свидетелката П. именно в качеството □ на лице по чл. чл. 371, б. „а“ от НК – военнослужещ по ЗОВСРБ, във връзка с носено от нея униформено облекло на мястото □ на служба. Пострадалата П. е военнослужеща във в.ф. - С. и притежава военно звание, а изречените от обвиняемия думи са унижителни именно за частта и достойнството ѝ като лице от състава на въоръжените сили. В този смисъл правилно първоинстанционния съд е приел за категорично доказано, че обвиняемия е осъществил от обективна страна състава на престъплението по чл.387, ал.1 от НК, а възражението в допълнението към въззивната жалба е неоснователно. На следващо място, верни са изводите на основния съд и за съставомерност на деянието от субективна страна. Обвиняемият е съзнавал, че отправя думи, унижителни към честта и достойнството на военнослужещ; предвиждал е, че чувството за достойнство и самооценка на пострадалата ще бъдат накърнени, и е целял именно това.

Възражението на защитата за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила поради отказ да бъдат събрани относими към делото доказателства, а именно аудио-видео запис от инкриминираната дата г., изготвен от свидетелката С.П. е несъстоятелно и настоящия въззивен съдебен състав го остави без уважение. По правило, всякакви видове записи (кинозаписи, видеозаписи, звукозаписи) и фотоснимки, ако са направени по реда и правилата на НПК, са винаги веществени доказателствени средства, но в конкретиката на настоящия казус става въпрос за частен телефонен аудио-видео запис. De lege lata могат успешно да се използват в наказателния ни процес видеозаписи, кинозаписи, звукозаписи и фотоснимки, които не са направени по реда и правилата на НПК, но единствено като веществени доказателства, но само ако се докаже по несъмнен начин, че записите и/или фотоснимките са направени със знанието на лицето, т. е. със знанието на обвиняемия. Материалните носители, които съдържат записите, принципно са веществени доказателства, по смисъла на чл. 109 НПК, тъй като са предмети, върху които има следи от престъплението, или предмети, които могат да послужат за изясняване на обстоятелствата по наказателното

дело от общ или частен характер. Върховният касационен съд е последователен в практиката си, че използването от съд на съдържанието на частен запис, изготвен в нарушение на чл. 32, ал. 2 от Конституцията на Република България, е абсолютно недопустимо в наказателния процес. В този смисъл е Решение № 456 от 14.11.2012 г. по к. н. д. № 1388/2012 г. ВКС, НК, I н.о. Конституционната забрана има пряко и непосредствено действие и може да се квалифицира като относителна, но независимо от това тя би могла да се преодолее само и единствено ако държавното обвинение докаже по несъмнен начин, че записите и/или фотоснимките са направени със знанието на лицето, какъвто не е настоящия случай. Отделно от това, в хода на производството пред въззивния съд жалбоподателят не представи нови доказателства, които да обусловят нова фактическа обстановка по делото и други правни изводи при решаването на спора, различни от тези на първостепенния съд. Военно-апелативният съд счита, че по делото са събрани всички възможни и достатъчни доказателства, изясняващи обективно и пълно релевантните за казуса факти и обосноваващи направените правни изводи. Поради това приема, че не е налице непълнота на доказателствата и не се налага на това основание отмяна на съдебния акт.

Въззивният съдебен състав не споделя доводите на защитата, че при наличие на противоречие между показанията дадени в хода на досъдебното производство и тези дадени пред първоинстанционния съд, първоинстанционният съд е бил длъжен да приложи разпоредбата на чл. 281, ал.1 от НПК и като не е сторил това е допуснал съществено процесуално нарушение. Съгласно разпоредбата на чл. 378, ал.2 от НПК при разглеждане на делото в съдебно заседание могат да се преценяват събраните в досъдебното производство доказателства. Преценката им, обаче, е допустима и практически приложима само за случаите, когато обвиняемият е направил самопризнания, които се подкрепят от останалите доказателства. Когато обвиняемият не е направил самопризнания, както това е в разглеждания случай, съдът е длъжен да извърши проверка на събраните на досъдебното производство доказателства при условията на непосредственост и устност. Това се налага от необходимостта да се установи обективната истина относно извършеното деяние и дали то отговаря на условията за приложение на чл. 78а НК. Ако има противоречие между доказателствата и същото не бъде преодоляно, решаващият орган е длъжен да събере и нови доказателства в рамките на фактическите положения, посочени в постановлението на прокурора, но без да излиза от фактическите рамки на обвинението. Оценката на доказателствата по реда на чл. 378, ал.2 НПК представлява едно изключение от принципа за непосредственост.

В настоящия случай първоинстанционният съд е изпълнил процесуалните си задължения относно реда за правилното формиране на неговото вътрешно убеждение по чл. 14 вр. чл. 378, ал.2 и ал.3 НПК. При провеждане на съдебното следствие по настоящото дело решаващият съд е приложил подход, който е довел до спазване на горните процесуални изисквания, с което не е било ограничено и правото на защита на обвиняемия. Основният съд е приел за установени фактическите положения относно авторството и начина на извършване на деянието, позовавайки се не само на събраните по време на досъдебното

производство гласни и писмени доказателства. В съдебно заседание, проведено на 19.09.2024 г. съдът е уважил искането на защитата и е допуснал до разпит свидетелите С.Н.П. и Д.Х. З.. Същите са разпитани устно и непосредствено от съда в съдебното заседание по делото, проведено на 14.10.2024 г. При това положение съдът е положил усилия да преодолее породилия се фактически дефицит и при условията на устност и непосредственост е разпитал в съдебно заседание свидетелите по делото, както и е изслушал обвиняемия Я., който е дал обяснения по делото в съдебното заседание на 19.09.2024 г., така и допълнителни обяснения след разпита на свидетелите в съдебното заседание по делото, проведено на 14.10.2024 г. От така изложеното е видно, че решаващият съд не е нарушил принципа на непосредственост и е основал решението си на доказателствени материали, които е събрал и проверил лично.

Основният съд съдът правилно е освободил обвиняемия от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание глоба. При определяне размера на административното наказание, съдът обосновано е съобразил степента на обществена опасност на деянието и на дееца, както и с наличните смекчаващи отговорността обстоятелства - чистото съдебно минало на обвиняемия. Правилна е и констатацията, че са налице отегчаващи обстоятелства, а именно недобрата служебна характеристика. Правилна е преценката на първостепенния съд, след съпоставяне на тези обстоятелствата като е взел предвид и имущественото състояние на обвиняемия, вкл. определената му заплата по договор за военна служба. Следва да се добави, че обществената опасност на конкретното престъпление не е по-висока от характерната за този вид престъпления. Степента на обществена опасност на обвиняемия е ниска, тъй като същия досега не е осъждан за никакви престъпления, няма регистрирани противообществени прояви и не са му били налагани административни наказания, включително и на основание чл. 78а от НК.

Въз основа на изложеното, въззивната инстанция счита обсъжданото административно наказание за законосъобразно определено с оглед текста на чл. 78а, ал. 1 от НК в редакцията му, действала към момента на извършване на деянието, за прецизно отмерено с оглед на всички индивидуализиращи отговорността на дееца обстоятелства, за съответно на степента на обществена опасност на конкретното деяние и на дееца, за съобразено с целите на специалната и генералната превенция. Такова наказание глоба в посочения размер, въззивният съд намира за достатъчно да допринесе за резултатното поправяне на обвиняемия. С оглед на гореизложеното, настоящата инстанция прецени наложеното административно наказание - глоба в размер на 1000 (хиляда) лева за справедливо и счете, че липсва законово основание за неговото намаляване.

Предвид всичко по-горе изложено, въззивната инстанция направи извода, че първоинстанционното решение е правилно, законосъобразно, обосновано и справедливо, постановено е при пълнота на доказателствата и без процесуални нарушения, съдържа надлежни мотиви, поради което то не страда от такива недостатъци, регламентирани в НПК, които да налагат отмяна или изменение на съдебния акт. С оглед на това и на основание чл. 378, ал. 5, вр. чл. 338 от НПК, въззивният съд счита, че следва да потвърди изцяло

атакуваното решение.

Предвид горното и на основания чл. 338 от НПК съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1/14.10.2024 г. по АНД № 62/2024 г. по описа на С. военен съд .

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____